

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **M. O.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 2. 2004, č. j. OAM-3658/VL-20-K03-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2004, č. j. 14 Az 181/2004-25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2004 žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou; v ní – kromě zcela obecného poukazu na některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle ní porušil – uvedla, že kvůli uplácení úředníků nejsou všechny zprávy o situaci na Ukrajině pravdivé. Krom toho má žalobkyně za to, že žalovaný nevzal na vědomí její důkazy (aniž toto tvrzení nějak upřesnila). Navrhla proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a její věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2004; v řízení před žalovaným neshledal žádné vady a přisvědčil mu i v hodnocení důvodů, pro něž žalobkyni nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka zopakovala svůj skutkový příběh, jak jej vyličila ve správním řízení, a vyslovila přesvědčení, že v její situaci je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu: její manžel ji totiž pronásleduje za uplatňování politických práv a svobod, neboť jí neumožňuje shromažďovat s přáteli na veřejnosti. Stěžovatelka se dále domnívá, že krajský soud se nevypořádal s otázkou humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud měl zvážit, zda by stěžovatelce neměl

být udělen humanitární azyl v zájmu ochrany jejího zdraví či dokonce života před bývalým manželem, který ji tyranizuje. Důvodem pro udělení humanitárního azylu by mohlo být i to, že stěžovatelka vede v České republice spořádaný život, a nepředstavuje tedy pro tento stát žádné bezpečnostní riziko. Stěžovatelka si je vědom toho, že institut azylu nelze využívat k pouhé legalizaci pobytu; kdyby však chtěla získat povolení k pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musela by tak učinit na území Ukrajiny, kde by byla vystavena nebezpečí újmy na zdraví. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby též vyslovil, že žalovaný je povinen stěžovatelce nahradit náklady řízení o kasační stížnosti. Závěrem stěžovatelka požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Stěžovatelka vytkla krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky; v žalobě však takovou námitku neuplatnila. Odkázala tehdy sice na § 12 písm. b) zákona o azylu, jehož znění citovala, nedoplnila jej však o žádná konkrétní skutková tvrzení: ta se objevují až v kasační stížnosti. Navíc se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolává důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, ačkoli v řízení před soudem se ani náznakem nezmínila o jakýchkoli politických aspektech svých problémů na Ukrajině. Důvod kasační stížnosti, který spočívá na tvrzeném nesprávném výkladu § 12 písm. a) zákona o azylu, je tak důvodem novým, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, i když tak učinit mohla; takový důvod je v řízení o kasační stížnosti nepřijatelný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Totéž platí i pro výtku, podle níž krajský soud neposuzoval případné okolnosti pro udělení humanitárního azylu, ač tak podle stěžovatelky učinit měl. V žalobě však stěžovatelka takovou námitku neuplatnila: nic jí v tom přitom nebránilo, protože její výtku se vztahuje k závěru, k němuž se ve svém rozhodnutí přiklonil již žalovaný. Jakkoli tedy žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil nejen to, že stěžovatelka nespĺňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ale též to, že u ní nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele (které teprve mohou vést k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu), stěžovatelka nechala tento závěr v žalobě nepovšimnout. Důvod kasační stížnosti zpochybňující aplikaci § 14 zákona o azylu je tak rovněž důvodem novým a nepřijatelným (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je tedy založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, a je proto nepřijatelná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu